

[Helge Larsen.]

lytterorganisationerne har haft ikke mindst i radioens første tid, men forholdet er jo ikke desto mindre det, at de organiserede lyttere kun udgør et mindretal, tilmed et svindende mindretal. Medens de for 20 år siden repræsenterede ca. 40 pct. af lytterne, tæller de i dag kun 20-25 pct. af lyttere og fjernseere, og der er intet, der tyder på, at den jævnt vigende tendens i medlems-tallet er ophørt.

Det forekommer mig derfor at være en overordentlig stor hensyntagen til dette beskede mindretal, når man giver det indstillingsret til valget af de 10 radioråds-medlemmer.

Gennemføres ordningen, må det imidlertid være under forudsætning af en stærk præcisering af folketingets suverænitet i valget af radiorådsmedlemmer. Folketinget er i henhold til grundloven suverænt, og det må derfor være frit stillet i sit valg.

Dette forstår jeg også er i overensstemmelse med lovforslagets bestemmelser og bemærkninger, men debatten i dagspressen og debatten her i dag tyder jo på, at der ikke er den opmarch bag lovforslaget, som man tidligere måtte formode, og derfor er det muligt, at nye synspunkter kan komme frem under udvalgets drøftelser også med hensyn til at finde frem til en anden fremgangsmåde ved valget af radioråd.

Det er som allerede nævnt givet, at folketinget skal repræsenteres i radiorådet. Ved valg af de øvrige medlemmer af rådet burde vel så fortrinsvis udpeges repræsentanter for de brede kulturbærende grene i samfundet, skole, kirke, videnskab og kunst, og man kunne jo overveje, om ikke undervisningsministeren eventuelt skulle udnævne disse medlemmer, idet det almindeligt gældende krav om alsidighed og ligelighed i radioen kunne være rettesnor for disse udnævnelser.

En ordning som den her skitserede ville lægge kontrollen med den monopoliserede radio i hænderne på politiske repræsentanter og repræsentanter for de ikke-politi-

ske kredse. Den ville dække praktisk talt alle anskuelser i befolkningen og dermed sikre det folkestyrede element i radioledelsen.

Niels Andersen: Den direkte anledning til, at den gældende lov om statsradiofonien ønskes ændret, må vel søges i den kritik, der i årenes løb har været fremført imod de gældende regler for udpegning af lytternes repræsentanter i radiorådet. Endvidere er en ajourføring af lovens bestemmelser blevet nødvendig under hensyn til, at statsradiofonien siden 1954 har optaget en regelmæssig fjernsynsvirksomhed. I betragtning af, at radio og fjernsyn er i en rivende udvikling og har overordentlig stor kulturel betydning, og af, at radioen er en statsradio, der har monopol på al radiotjeneste, må det naturligvis forudsættes, at den ledes ud fra rummelige og frisindede synspunkter med lige hensyntagen til de mange forskellige synspunkter, der råder i befolkningen.

Derfor har sammensætningen af radiorådets øverste ledelse selvsagt stor betydning. Hvorvidt den fremførte kritik over for det bestående radioråd har været berettiget, skal jeg ikke afgøre, men det vil næppe være muligt at lede radio og fjernsyn på en sådan måde, at der overhovedet ikke rejser sig kritiske røster. Dette understreges i øvrigt af den offentlige debat, der har været og stadig er om spørgsmålet. Det fremgår også af denne debat, at det trods de mange kloge hoveder, der deltager, ikke har været muligt for kritikerne at opstille et forslag, der blot tilnærmelsesvis har kunnet finde tilslutning blandt de interesserede parter. Hvorvidt det foreliggende lovforslag er det helt idelle med hensyn til radiorådets sammensætning, kan naturligvis ikke afgøres på nuværende tidspunkt, men med nogen ret kan man vel hævde, at det i højere grad vil blive en folkestyret radio, end tilfældet er efter den gældende lov.

Det første problem, man møder i det foreliggende lovforslag, er det spørgsmål, om Danmarks radio skal have eneret på radio-